

ODELBAR, öd'lbär, a. 2. II. Som kan odlas.

ODEN, öd'n, nom. prop. m. (nord. myt.) Den förnämste af Asagudarna, egentligen Krigets gud. Allfader.

Anm. *Oden*, äfven *Othen*, *Wodhan*, tros ursprungligen hafva betyd. Raseri, och benämningen förmodas blifvit krigsguden tillagd, med afseende på det raseri, hvaraf krigare under striden äro intagne. Sannolikare är att ordet *Oden*, hvars äldre form var *Wodhan*, äfven *Guodan*, härstammar ifrån det persiska *Khoda*, som åter härleder sig ifrån det indiska *Khadata*, och att således *Oden* egentligen är det samma som ordet *Gud* (jfr. d. o.).

ODENRIS, öd'nri's, n. sing. Se *Odonris*.

ODENSVALA, f. 1. Se *Svart Stork*.

ODIÖS, --ös, a. 2. (lat. *Odiosus*) Förhatlig.

ODJUR, n. 3. 1) Allmän benämning på större skadedjur. — 2) Se *Vidunder*.

ODLA, v. a. 1. 1) Uppbryta och till bärande förvandla förut ej upptagen eller så kallad död jord. *O. en skogsmark, en myr*. — *Syn.* Upptaga ur linda, Uppodla. — 2) Medelst idkande af åkerbruk frambringa. *O. säd, hvelte, vin, lin, hvitbetor*. — *Syn.* Kultivera. — 3) (fig.) Se *Uppodla*. *O. ens vänskap*, besitta sig om dess bibehållande. *O. konster, vetenskaper*, idka dem. *O. ett språk*, utbilda det till högre fullkomlighet. — *Odlande*, n. 4.

ODLARE, m. 3. 1) (i allm.) En, som odlar något. Mest i sammansättningar, såsom *Vinodlare*, m. fl. — 2) (i inskränkt mening) En, som odlar jorden. — *Syn.* Se *Landbrukare*.

ODLING, f. 2. 1) a) Jords uppbrytning ur linda och förvandling till bärande. *O. af en myr*. — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: *Myrodling*, *Nyodling*. — b) Sålunda upbruten mark. *Vidden af en o.* — 2) Frambringande af vissa jordens alster, såsom säd, vin, olja, eller äfven af andra produkter, såsom t. ex. silke. Deraf *Sädes-, Vin-, Silkesodling*, m. m. — 3) (fig.) a) Uppodlande, utbildning, idkande. *Konsters och vetenskapers o.* *Ett språks o.* — b) Uppodladt tillstånd. *Svenska språkets nuvarande o.* — c) Se *Bildning*, 2. *Hjertåts, förståndets o.*

ODLINGSBÄR, a. 2. Se *Odelbar*, 2.

ODLINGSFÄLT, n. 3. **ODLINGSMARK**, f. 3. **Fält**, mark, som är nyodlad eller under uppodling. **ODLINGSSÄTT**, n. 3. Sättet för jords eller vissa jordalters odling.

ODOGA, ödå'ga, se *Oduga*.

ODOGSE, ödå'ggse, se *Odogse*.

ODON, ödänn, n. 3. Det blåbärslika bäret af Odonbusken. Kallas äfven *Odensbär*, *Böljon*, *Blåbuk*, *Svälon*, *Slinner*, *Utterbär*.

ODONBUSKE, m. 2. pl. — *buskar* eller

ODONRIS, n. 3. En mindre buske, med brunaktiga grenar, som växer på sumpiga och magra skogsängar. *Vaccinium uliginosum*.

ODRICKBAR, a. 2. Som ej kan drickas. *O-t vatten*.

ODRYG, a. 2. Ej dryg, som ej länge räcker till. *O. mat*. — *Syn.* Fly. — *Odryghet*, f. 3.

ODRÄGLIG, a. 2. Ej dräglig, ej att fördraga, ytterst svår att tåla, ytterst svår, häftig, smärtande, plågsam, ledsam. *En o. värk, plåga*. *Det är o-t att höra honom*. — *Syn.* Olidlig, Outhärdlig.

ODRÄGLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara odräglig. — *Syn.* Olidlighet.

ODRÄGLIGT, adv. Så att det ej kan fördragas, i yttersta grad. *O. svår värk*. *O. dum*. — *Syn.* Olidligt.

ODUGA, f. 1. (fam.) Oduglig människa. — Skrifves äfv. *Odoga*.

ODUGLIG, a. 2. Som ej duger; ej tjenlig, ej nyttig. *En o. människa*. *En sak, o. till ändamålet*. *Han är o. dertill, o. att göra det*. — *Syn.* Duglös, Oskicklig, Otjenlig, Onyttig.

ODUGLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara oduglig. — *Syn.* Duglöshet, Oskicklighet, Otjenlighet.

ODUGLING, m. 2. Oduglig person. Säges endast om män.

ODUGSE, öduggse, vanligast: ödå'ggse, a. oböjl. Se *Oduglig*, Säges endast om människor.

ODYGD, f. 3. (fam.) 1) Benägenhet att göra skada, förtret, vid lek, genom skälmsstycken, o. s. v. Säges mest om barn, äfven om vissa husdjur, såsom hundar. *Gossen är mycket fallen för o.* — 2) Sålunda förfövad skada, förtret; skälmsstycken, spratt, o. s. v. *Göra o.*

ODYGDAS, v. d. 1. (fam.) Öfva odygd.

ODYGDIG, a. 2. (fam.) 1) Som gör odygd. — 2) Fallen för att göra odygd. — *Odygdighet*, f. 3. — *Odygdigt*, adv.

ODYSSE, ädysse, m. 3. Homers hjeltedikt om Ulysses' (grek. *Odysseus*) hemfärd ifrån Troja.

ODÖDLIG, a. 2. 1) Som ej är döden underkastad. *Själén är o.* — 2) (fig.) Som beständigt lever, fortlvarar i efterverldens minne. *Linné är o. Göra sig o. Förvärfa sig ett o-t namn, o. ära*. — *Syn.* Oförgånglig, Ovansklig.

ODÖDLIGGÖRA, v. a. 2. (höjes som *Göra*) Göra odödlig, förvärfa odödligt namn. — *Syn.* Förevida.

ODÖDLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara odödlig. Säges både egentl. o. fig. *Själens o.* (Fig.) *Denna uppfinning har förvärfat honom o.*, odödligt namn. — *Syn.* Oförgånglighet, Ovansklighet.

ODÖRT, f. 3. Se *Sprängört*.

OECONOM, m. fl., se *Ekonom*, &c.

OEFTERGIFLIG, a. 2. Som ej kan eftergifvas; ovilkorligt nödvändig. *En o. pligt, skyldighet*. — *Syn.* Oefterlätlig. — *Oeftergiftighet*, f. 3.

OEFTERFÖLJELIG, a. 2. Som ej kan efterföljas.

OEFTERHÄRMLIG, a. 2. Som ej kan efterhärmas. *O-t behag*. — *Oefterhärmlighet*, f. 3. — *Oefterhärmligt*, adv.

OEFTERRÄTTLIG, a. 2. (fam.) Som ej låter rätta sig. — *Syn.* Oförfätterlig, Oafbaselig. — *Oefterrättlighet*, f. 3. — *Oefterrättligt*, adv.

OEFTERTÄNKSAM, a. 2. Se *Obetänksam*. — *Oeftertänksamhet*, f. 3. — *Oeftertänksamt*, adv.

OEGENNYTTA, f. sing. Frånvaro af egen nytta. *Ett drag af o.*

OEGENNYTTIG, a. 2. Ej egennyttig, fri för egen nytta. Säges både om sak och person. *En o. människa*. *O. handling*.

OEGENNYTTIGT, adv. På ett oegennyttigt sätt. *Uppföra sig o.*

OEGENTLIG, a. 2. Ej egentlig. *O. bemärkelse*. *I o. mening*. — *Syn.* Bildlig, Figurlig. — *Oegentlighet*, f. 3.

OEGENTLIGEN ell. **OEGENTLIGT**, adv. I oegentlig mening. *Det är o-t sagdt*. — *Syn.* Bildligt, Figurligt.

OELASTISK, a. 2. Som saknar spänstighet. **OELEKTRISK**, a. 2. (fys.) *O-a* kallas de kroppar, som blifva elektriska blott genom närmande till eller beröring med en elektrisk kropp.